

РЕШЕНИЕ

№ 84

гр. К., 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Н.

при участието на секретаря Мария Г. Гергинова
като разгледа докладваното от Светослав Н. Н. Гражданско дело №
20231850100542 по описа за 2023 година

Делото е образувано по искова молба от С. К. А., ЕГН*****, от гр. К. срещу „В..БГ“ ЕООД, ЕИК*****, със седалище и адрес на управление гр. С., представлявано от З. С. Р. и А. М., с която е поискано да се прогласи недействителност на Анекс за допълнителна сума от дата 29.03.23 г. към договор за кредит №9739309009/28.03.23 г., сключен между С. К. А., в качеството и на кредитополучател и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на кредитодател като противоречащ на закона на основание чл.22, вр.чл.11, ал.1, 10 и 20 ЗПК, вр. чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД.

При условията на евентуалност е предявен иск, с който е поискано да се прогласи недействителност на клаузите на т.4.4 от Общите условия на дружеството, във вр. с условията на Анекс за допълнителна сума от дата 29.03.23 г. към договор за кредит №9739309009/28.03.23 г. сключен между С. К. А., в качеството и на кредитополучател и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на кредитодател като противоречаща на закона на основание чл.10а, ал.2, вр. чл.19, ал.4, ал.5 ЗПК, вр. чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД.

При условията на евентуалност е предявен иск, с който е поискано да се прогласи недействителност на клаузите на т.8.4 от Общите условия на дружеството, във вр. с условията на Анекс за допълнителна сума от дата 29.03.23 г. към договор за кредит №9739309009/28.03.23г. сключен между С. К. А., в качеството и на кредитополучател и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на кредитодател като противоречаща на добрите нрави на основание чл.26, ал.1, пр.2 ЗЗД.

Сочи се, че на 29.03.23 г., между ищцата и ответното дружество е сключен Анекс за допълнителна сума от дата 29.03.23 г. към договор за

кредит №9739309009/28.03.23 г., в съответствие с разпоредбите на ЗПФУР. Съобразно условията на договора на ищцата е била предоставена сумата от 1200 лева със срок за връщане от 29 дни, като лихвеният процент е бил 40,98 %, а ГПР в размер на 49,7 %. По договора е била начислена и такса за бързо разглеждане в размер на 254, 30 лева.

Твърди се, че към момента на подписване на договора общо дължимата сума е била в размер на 1493, 59 лева, като главницата е била получена на 29.03.23 г. и е следвало да бъде върната на 27.04.23 г.

Ищцата сочи, че има качеството на потребител, поради което в настоящия случай са приложими разпоредбите на ЗПК. Твърди се, че при изготвянето на Анекс за допълнителна сума от дата 29.03.23 г. към договор за кредит №9739309009/28.03.23 г. сключен между С. К. А., в качеството и на кредитополучател и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на кредитодател са били нарушени разпоредбите на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.-12 и ал.2, както и чл.12, ал.1, т7-9, поради което може да се счита, че договорът е недействителен. Излагат се съображения, че в процесния случай липсва погасителен план, в договора не са били посочени по ясен и разбираем начин за потребителя как са сформирани всички разходи свързани с кредита, наред с това се сочи, че в ГПР не е била включена таксата за бързо разглеждане на кредита, както и това, че не е било посочено, че как се сформира лихвеният процент на ден.

2. По отношение на предявения иск при условията на евентуалност, с който е поискано да се прогласи недействителност на клаузите на т.4.4 от Общите условия на дружеството, във вр. с условията на Анекс за допълнителна сума от дата 29.03.23 г. към договор за кредит №9739309009/28.03.23 г. се твърди, че уредената такса за бързо разглеждане на заявката за отпускане на кредита представлява недействителна клауза, доколкото ГПР не може да бъде по висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения. Счита, че ако е била добавена въпросната лихва към ГПР, то същият е следвало да надхвърли нормативно установения максимум от 60, 85 % за относимия период. Наред с това се сочи, че ответникът не следва да изисква заплащането на такава такса, тъй като по своята същност твърдяната услуга представлява управление и усвояване на кредита.

3. По отношение на предявения иск при условията на евентуалност, с който е поискано да се прогласи недействителност на клаузите на т.8.4 от Общите условия на дружеството, във вр. с условията на Анекс за допълнителна сума от дата 29.03.23 г. към договор за кредит №9739309009/28.03.23г. сключен между С. К. А., в качеството и на кредитополучател и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на кредитодател на основание чл.26, ал.1, пр.2 ЗЗД се твърди, че така уговорен размера на възнаградителната лихва противоречи на добрите нрави, а именно принципа за добросъвестност в гражданските взаимоотношения, както и принципа на справедливостта. Наред с това се сочи, че размерът на възнаградителната лихва за относимия период е бил в размер на 40,98 %, което е повече от 3 пъти над установената законна лихва.

В срок е подаден ОИМ, с който исковете се оспорват като недопустими и неоснователни.

II. В срок е подаден насрещен иск от страна на „В..БГ“ ЕООД срещу С. К. А., с който е поискано да се осъди последната да заплати на ищеца сумата от 1245,93 лева, сформирани от сумата от 1200 лева, представляваща дължима главница по договор за кредит №9739309009/28.03.23г. сключен между С. К. А., в качеството и на „кредитополучател“ и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на „кредитодател“ и Анекс за допълнителна сума от 29.03.23 г., сумата от 24,26 лева, представляваща договорна лихва, начислена за срока на договора- от 28.03.23 г. до 27.04.23 г., както и сумата от 11,67 лева, представляваща лихва за забава, начислена за периода от 28.07.23 г. до 31.08.23 г., ведно със законната лихва от подаването на иска-01.09.23 г. до окончателното изплащане на вземането.

Твърди се, че претендираните вземания произтичат от непогасени суми по договор за кредит №9739309009/28.03.23 г. сключен между С. К. А., в качеството и на „кредитополучател“ и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на „кредитодател“, както и от Анекс към него за допълнителна сума от 29.03.23 г. С посочения договор е била предоставена сума в размер на 200 лева на С. А., като съгл. т.10 от Общите условия на дружеството последната се е възползвала от правото си да иска отпускане на допълнителна сума в размер на 1000 лева, поради което впоследствие е бил сключен и анекс към договора за кредит.

Сочи се, че със сключването на договора и анекса към него, общия размер на задължението на А. е било в размер на 1439, 59 лева, от които 1200 лева, представляваща дължима главница, сумата от 39,29 лева, представляваща договорна лихва, както и сумата от 254, 30 лева за такса. Соци се, че договорът и анексът към него са били сключени при условията на ЗПФУР, както и това, че след като е настъпил падежа-27.04.23 г., С. А. е следвало да заплати задължението си в пълен размер.

Твърди се, че след като е изпаднала в забава за периода от 27.04.23 г. до 31.05.23 г., е била начислена законна лихва в размер на 11, 67 лева, както и сумата от 40 лева такси за извънсъдебно събиране на задължението. Соци се, че на 31.05.23 г./преди завеждане на исковата молба/, е било постъпило частично плащане от А. за сумата от 200 лева, с която е била погасена начислената законна лихва в размер на 11, 67 лева, сумата от 40 лева представляващи такси за извънсъдебно събиране на задължението, като с остатъка е било погасено част от задължението по договора, както и част от дължимата сума за незадължителна услуга „Бързо разглеждане“, в резултат на което същата е била намалена.

Твърди се, че на 27.07.23 г./след завеждане на исковата молба/ по сметки на дружеството е била постъпила сумата от 150 лева, с която са били погасени 19 лева за лихва за забава, сумата от 20 лева представляващи такси за извънсъдебно събиране на задължението, като с остатъка е било погасено част от задължението по договора, както и остатъка от дължимата сума за незадължителна услуга „Бързо разглеждане“ в размер на 105,97 лева.

В едномесечния срок е постъпил отговор от ответника по насрещния иск, с който оспорва исковата претенция като неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с посочените от страните доводи, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С определение от 28.11.23 г. е отделено като безспорно и признато между страните обстоятелството, че е сключен договор за кредит №9739309009/28.03.23 г. между С. К. А., в качеството и на „кредитополучател“ и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на „кредитодател“, както и от Анекс към него за допълнителна сума от 29.03.23 г.

По исковете по чл. 26 ЗЗД:

Исковите са предявени в условията на евентуалност, като във всички случаи съдът е длъжен да разгледа първо основанията на нищожност, подредени според тежестта на порока. Когато съдът прогласи нищожността на сделката на едно от сочените от ищеца основания, разгледани в поредност според тежестта на порока, отпада вътрешнопроцесуалното условие под което са предявени останалите евентуално съединени иски, основаващи се на по-леки пороци – виж решение № 52 от 14.05.2021 г. по гр. д. № 4923/2019 г. на IV г. о.

Съдът намира, че сключените между страните договор за кредит №9739309009/28.03.23 г. и анекс към него от 29.03.23г., попадат в обхвата на чл. 9, ал. 1 ЗПК и има характеристика на потребителски договор, тъй като кредитополучателят е потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и § 13, т. 1 ДР ЗЗП. Следователно за него се прилагат разпоредбите на чл. 143 и чл. 146 ЗЗП и защитата по ЗПК.

Установява се по делото, че на 28.03.23 г. страните са сключили съглашение, наименовано Договор за кредит № №9739309009/28.03.23 г., като с него е уговорено предоставянето от ответника на ищеца на потребителски кредит на 28.03.23 г., в размер на 200 лв., за срок от 30 дни – до 27.04.23 г., при лихвен процент в размер на 40. 97 %, годишен процент на разходите в размер на 49. 6 %, като е уговорено задължение за заплащане на сума за експресно разглеждане в размер на 51,26 лв., а общата дължима сума възлиза на 257,99 лв.

На 29.03.23 г. е подписан Анекс за допълнителна сума към договора за кредит № 9739309009/28.03.23 г., с който е уговорено получаването на допълнителна сума в размер на 1000 лв., за срок до 27.04.23 г., при годишен процент на разходите в размер на 49. 7 %, като е уговорено задължение за заплащане на сума за експресно разглеждане в размер на 254,30 лв. С допълнително уговорената сума по Анекса общо дължимата сума по договора е 1493,59 лв., в това число 1200 лв. главница, 254.30 лв. – такса за експресно/бързо разглеждане и 39,29 лв. – възнаградителна лихва.

По делото са ангажирани доказателства за извършени преводни нареждания от страна на ищеца към ответника за сума в размер на 200 лева на 28.03.23г., както и за сума от 1000 лева на 29.03.23г./л.253 от д./.

От представените по делото преводни нареждания от 30.10.23 г. за сумата от 436 евро лв. /л. 284 от д./ и от 31.10.2023 г. за сумата от 3 евро /л. 294 от д./, които не са оспорени от ищеца, се установява превеждането на посочените суми във връзка със задължения по договора, които са извършени по банковата сметка на ищеца- „В..БГ“ ЕООД.

Страните са уговорили, че неразделна част от договора са Общите условия на Договора за кредит, които са били получени от кредитополучателя. Видно е от Общите условия, че преди отпускане на кредита страните по договора са използвали средства за комуникация от разстояние, поради което възникналото между тях правоотношение представлява договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние по смисъла на чл. 6 ЗПФУР.

В Общите условия на Договора за кредит е прието относно таксата за бързо разглеждане, че се касае за такса за предоставяне на допълнителна незадължителна услуга по искане на кредитополучателя за бързо разглеждане от кредитора на Искането за отпускане на кредит, която гарантира обработка на искането за кредит в рамките на 15 минути от подаването. Съгласно т. 4. 2. от ОУ кредиторът дава право на кредитополучателя изрично да заяви получаването на бързо разглеждане на подаденото искане за отпускане на кредит. Услугата бързо разглеждане е допълнителна незадължителна услуга, която се предоставя при изрично искане на кредитополучателя и гарантира обработка на искането и предоставяне на отговор до 15 минути от изпращането му. Съгласно т. 4. 3., когато Искането за отпускане на кредит постъпи извън работно време на кредитора, в неработен ден или на официален празник, се допуска забавяне в обработката извън посочените 15 минути, но при всички случаи се гарантира приоритетно разглеждане на искането за отпускане на кредит и ускорена процедура за отговор на такива кандидатури в срок до 2 часа от началото на първия следващ работен ден. Кредиторът не може да бъде отговорен за забавяния, възникнали поради технически проблеми или по вина на кредитополучателя /например при изключен мобилен телефон/, при което кредиторът се задължава да изпълни услугата в първия възможен момент. Според т. 4. 4. за заявката на допълнителната незадължителна услуга за бързо разглеждане на искането за кредит, кредитополучателят дължи такса за бързо разглеждане, която се

изчислява спрямо сумата на кредита и срока на кредит, а в т. 4. 5. е предвидено, че таксата не е задължително условие за получаване на кредит и не увеличава шансовете на кредитополучателя да получи такъв.

Съдът намира, че когато се твърдят няколко порока, обуславящи нищожност поради противоречието със закона, следва пороците да се разгледат от специалните към общите разпоредби. Доколкото се касае до договор за потребителски кредит, то на първо място следва да се разгледат твърденията за противоречие с разпоредбите на ЗПК на целия договор.

Съдът намира, че предявения иск, с който е отправено искане за прогласяване на недействителност на Анекс за допълнителна сума от дата 29.03.23 г. към договор за кредит №9739309009/28.03.23 г., сключен между С. К. А., в качеството и на кредитополучател и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на кредитодател като противоречащ на закона на основание чл.22, вр.чл.11, ал.1, 10 и 20 ЗПК, вр. чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД е неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен. По своята същност, съдът намира, че недействителна се явява една част от процесния анекс, която сама по себе си не влече до недействителност на целия анекс към договора.

Съдът намира, че възможността на кредитора да въвежда такси извън стойността на договорения размер на заема е регламентирана в чл. 10а от ЗПК и е предвидена за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. Налице е изрична забрана съгласно сочения текст да се изискват такси и комисионни за действия, свързани с усвояването и управлението на кредита. Съдът счита, че в случая не е налице допълнителна услуга по смисъла на чл. 10а, ал. 1 ЗПК. Допълнителни са тези услуги, които са извън основната престация на заемодателя, съдържаща се в облигационното отношение възникнало в резултат на договора, а именно отпускане на заема и неговото администриране. Таксата за експресно/бързо разглеждане е свързана с усвояването и управлението на кредита. Предвидената клауза за бързо разглеждане в процесния договор е неправопавна, тъй като противоречи на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, поради което е нищожна. Оттук и предявеният иск следва да се уважи, доколкото процесната клауза противоречи на закона.

Само за пълнота следва да се посочи, че съгласно чл. 143, ал. 1 ЗЗП неправопавна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка във

вреда за потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, а според чл. 146, ал. 1 ЗЗП неравноправната клауза е нищожна, освен ако е уговорена индивидуално. Клаузите в потребителските договори не са индивидуално уговорени, когато са предварително изготвени от търговеца типизирано, а търговецът ги предлага на неограничен брой потребители, като потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. Таксата за експресно/бързо разглеждане, дължима отделно от главницата и възнаградителната лихва по договора за кредит, представлява възнаграждение за извършена от кредитора конкретна дейност или услуга и е част от общия разход по кредита за потребителя, дефиниран легално в § 1, т. 1 ДР ЗПК, поради което подлежи на включване в ГПР. В случая съгласно т. 7. 1. от Общите условия на Договора за кредит ГПР не включва разходите за допълнителни незадължителни услуги, предоставени на кредитополучателя по негово искане. Невключването на таксата за бързо разглеждане в ГПР представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП и като краен резултат не позволява на кредитополучателя да прецени реалните икономически последици от сключването на договора, което означава, че клаузата относно нейната дължимост е неравноправна и по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП.

Същевременно данни за индивидуално уговаряне на клаузата не могат да се почерпят и от самия договор, който е сключен при общи условия, чрез използване на средства за комуникация от разстояние и е очевидно типизиран.

Следователно предявеният иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр.чл.10а, ал.2 ЗПК е основателен, поради което не са налице условията за разглеждането на другите релевирани от ищцата основания за нищожност на процесната клауза.

В подкрепа на горните изводи на съда е и факта, че по делото е изслушана, приета и неоспорена ССЕ, като от заключението на вещото лице може да се направи извод, че при включване на сумата от 254, 30 лева към ГПР по договора и анекса към него, размера на ГПР е в размер на 1282,30 %.

По отношения на предявения насрещен иск от страна на „В..БГ“ ЕООД срещу С. К. А., с който е поискано да се осъди последната да заплати на ищеца сумата от 1245,93 лева, сформирани от сумата от 1200 лева,

представляваща дължима главница по договор за кредит №9739309009/28.03.23г., сключен между страните по делото, както и Анекс за допълнителна сума от 29.03.23 г., сумата от 34,26 лева, представляваща договорна лихва, начислена за срока на договора- от 28.03.23 г. до 27.04.23 г., както и сумата от 11,67 лева, представляваща лихва за забава, начислена за периода от 28.07.23 г. до 31.08.23 г., ведно със законната лихва от подаването на иска- 01.09.23 г. до окончателното изплащане на вземането, съдът намира следното:

Ищецът- В..БГ“ твърди, а и не се оспорва от ответника по делото, че преди завеждане на същото, на 31.05.23 г. е било постъпило частично плащане от А. за сумата от 200 лева, с която е била погасена начислената законна лихва в размер на 11, 67 лева, сумата от 40 лева представляващи такси за извънсъдебно събиране на задължението, като с остатъка е било погасено част от задължението по договора, както и част от дължимата сума за незадължителна услуга „Бързо разглеждане“, в резултат на което същата е била намалена.

Ищецът твърди, а и не се оспорва от ответника, че на 27.07.23 г./след завеждане на делото/ по сметка на дружеството е била постъпила сумата от 150 лева, с която са били погасени 19 лева за лихва за забава, сумата от 20 лева представляващи такси за извънсъдебно събиране на задължението, като с остатъка е било погасено част от задължението по договора, както и остатъка от дължимата сума за незадължителна услуга „Бързо разглеждане“ в размер на 105,97 лева от страна на ответника.

В хода на производството са ангажирани доказателства от ответника по насрещния иск, че след завеждане на делото са били извършени две плащания по сметка на ищеца в общ размер на 439 евро или 854,24 лева. Ангажираните доказателства и твърдения не са били оспорени от страна на ищеца по насрещния иск. При това положение съдът намира, че по делото са ангажирани доказателства за това, че на „В..БГ“ ЕООД са били извършени плащания в общ размер на 1204,24 лева от страна на С. А., както сумата от 200 лева е била погасена преди завеждане на делото, а останалата част от претендираната сума в размер на 1004,24 лева е била погасена след завеждането на исковата молба.

При това положение съдът намира, че следва да се отхвърлят предявените насрещни искове до сумата от 350 лева/която е била заплатена преди завеждане на насрещната исковата молба/ като недоказана и неоснователна, а за сумата от 854, 24 лева като погасена в хода на процеса. По отношение на сумата от 50 лева, която представлява разлика между сумата от 1254, 24 лева, представляваща претендирана сума от ищеца и сумата от 1204, 24 лева, за която съдът установи, че е била погасена от ответницата намира, че искът следва да бъде уважен в тази му част.

По разностите:

Претендирано е адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Уговарянето на осъществяваната от адвоката правна помощ като

безплатна не се презумира и следва да бъде установено от данните по делото, но изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл. 38, ал. 1 ЗА обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза. Съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, в договора за правна защита и съдействие изрично е посочен този текст от закона.

Съдът намира, че и трите предявени иска са оценяеми. Когато съдържанието на договорната клауза, чиято нищожност се претендира, не касае основанието на вземането престацията и не се отрича наличието на действително правно основание на престацията, а единствено реда и начина на определяне на вземането, или други уреждащи правоотношението елементи, искът за прогласяване на нищожността на клаузата е неоценяем. И обратно, когато съдържанието на договорната клауза, чиято нищожност се претендира, касае основанието на вземането, което се претендира, както е в случая – искът е оценяем /както правилно е посочено и в титулната част на исковата молба/ - виж определение 349 от 22.07.2016 г. по ч. т. д. 555/2015 г. на I т. о. на ВКС.

На следващо място, разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредбата има значение, когато е уговорено и заплатено възнаграждение по всеки отделен иск, но не и когато адвокатското възнаграждение се определя в минимален размер от съда по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАд. Разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. и на чл. 72, ал. 1 ГПК използват понятието „интерес“. В случая са предявени три иска при условията на евентуалност, като и трите са в защита на един интерес, същите са оценяеми и възнаграждението следва да се определи по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. Доколкото е отхвърлен иска за прогласяване на нищожност на целия договор, то възнаграждението съдът определя в размер на 400 лв. по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като същото възлиза на 500 лева с ДДС.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ищецът е освободен от внасянето на държавна такса по производството на основание чл. 83, ал. 2 ГПК, поради което ответникът ще се осъди да заплати по сметка за държавни такси на РС-К. сумата от 59, 74 лв. за държавна такса по производството.

На основание чл. 78, ал.1 ГПК ищецът по насрещния иск „В..БГ“ ЕООД има право да претендира разноски за сумата от 804,24 лева, която е била погасена в хода на процеса, както и за сумата от 50 лева, за която следва да бъде уважена предявената от негова страна претенция. Ищецът по този иск е заплатил държавна такса в размер на 50 лева по сметка на РС- К., както и претендира юриск. възнаграждение, което с оглед на характера на настоящото производство следва да бъде определен в размер на 100 лева. Доколкото част от претендираната сума е била погасена преди завеждане предявяване на насрещния иск/350 лева/, то за същата не следва да се присъждат разноски. При тези обстоятелства ответникът по насрещния иск следва да заплати на ищеца сумата от 108,14 лева, която е определена по следния начин 854,24 лева, сума погасена в исковото производство след предявяване на насрещния иск плюс сумата от 50 лева, която е размер на уважената част на иска, която е умножена по сумата от 150 лева, представляващи сторени разноски в настоящото производство, разделена на сумата от 1254,24 лева.

На основание чл. 78, ал.3 ГПК не се дължат разноски на насрещната страна по предявения насрещен иск, съобразно отхвърлената част, доколкото същите не са били претендирани.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от С. К. А., ЕГН*****, от гр. К. срещу „В..БГ“ ЕООД, ЕИК*****, със седалище и адрес на управление гр. С., представлявано от З. С. Р. и А. М., с който е поискано да се прогласи недействителност на Анекс за допълнителна сума от дата 29.03.23 г. към договор за кредит №9739309009/28.03.23 г., сключен между С. К. А., в качеството и на кредитополучател и „В..БГ“ ЕООД, в качеството му на кредитодател като противоречащ на закона на основание чл.22, вр.чл.11, ал.1, 10 и 20 ЗПК, вр. чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД като неоснователен.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иск, предявен от С. К. А., ЕГН*****, от гр. К. срещу „В..БГ“ ЕООД, ЕИК*****, със седалище и

адрес на управление гр. С., представлявано от З. С. Р. и А. М., че клаузата за такса експресно/бързо разглеждане, уговорена в договор за кредит № 9804247003 от 19.05.2020 г. и Анекс за допълнителна сума от 03.06.2020 г. към него, предвиждаща задължение на ищеца за заплащане на сума в общ размер на 254. 30 лв. – такса за експресно/бързо разглеждане на договора за кредит и Анекса за допълнителна сума, е нищожна поради противоречие със закона на основание чл.10а, ал.2, вр.чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

ОСЪЖДА „В.. БГ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., да заплати на адв. А. Д., член на САК, с адрес гр. С. на основание чл. 38, ал. 2 ЗАд, сумата от 500 лв. с ДДС – възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ на С. К. А..

ОСЪЖДА „В.. БГ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., да заплати по сметка за държавни такси на РС- К., на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от 59, 74 лева за държавна такса по производството.

ОТХВЪРЛЯ предявения насрещен иск от страна на „В..БГ“ ЕООД срещу С. К. А., ЕГН*****, от гр. К., В ЧАСТТА, с която е поискано да се осъди последната да заплати на ищеца сумата от 1245,93 лева, сформирани от сумата от 1200 лева, представляваща дължима главница по договор за кредит №9739309009/28.03.23г., сключен между страните по делото, както и Анекс за допълнителна сума от 29.03.23 г., сумата от 34,26 лева, представляваща договорна лихва, начислена за срока на договора- от 28.03.23 г. до 27.04.23 г., както и сумата от 11,67 лева, представляваща лихва за забава, начислена за периода от 28.07.23 г. до 31.08.23 г., ведно със законната лихва от подаването на иска- 01.09.23 г. до окончателното изплащане на вземането, до сумата от 350 лева, като недоказана и неоснователна, която представлява заплатена сума от С. К. А. преди предявяване на насрещния иск.

ОТХВЪРЛЯ предявения насрещен иск от страна на „В..БГ“ ЕООД срещу С. К. А., ЕГН*****, от гр. К., В ЧАСТТА, с която е поискано да се осъди последната да заплати на ищеца сумата от 1245,93 лева, сформирани от сумата от 1200 лева, представляваща дължима главница по договор за кредит №9739309009/28.03.23г., сключен между страните по делото, както и Анекс за допълнителна сума от 29.03.23 г., сумата от 34,26 лева, представляваща договорна лихва, начислена за срока на договора- от 28.03.23

г. до 27.04.23 г., както и сумата от 11,67 лева, представляваща лихва за забава, начислена за периода от 28.07.23 г. до 31.08.23 г., ведно със законната лихва от подаването на иска- 01.09.23 г. до окончателното изплащане на вземането, за сумата над 350 лева до сумата от 1204, 24 лева, като погасена в хода на процеса от страна на С. К. А..

ОСЪЖДА С. К. А., ЕГН*****, от гр. К. да заплати на „В.. БГ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., за сумата от 50 лева, представляваща уважена част от предявения осъдителен иск срещу С. К. А., за сумата от 1245,93 лева, сформирани от сумата от 1200 лева, представляваща дължима главница по договор за кредит №9739309009/28.03.23г., сключен между страните по делото, както и Анекс за допълнителна сума от 29.03.23 г., сумата от 34,26 лева, представляваща договорна лихва, начислена за срока на договора- от 28.03.23 г. до 27.04.23 г., както и сумата от 11,67 лева, представляваща лихва за забава, начислена за периода от 28.07.23 г. до 31.08.23 г., ведно със законната лихва от подаването на иска- 01.09.23 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА С. К. А., ЕГН*****, от гр. К., да заплати на „В.. БГ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С. сумата от 108,14 лева, представляваща сторени разноси в настоящото производство във връзка с предявения насрещен иск, съобразно уважената част на иска.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Районен съд – К.: _____